

Sygn. akt: I C 456/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2022 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) spółki akcyjnej spółki komandytowej z siedzibą w W.

przeciwko B. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 456/22

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. spółka komandytowa z siedzibą w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew przeciwko B. K. o zapłatę kwoty 2.254,47 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29 marca 2022 roku do dnia zapłaty, na którą składają się następujące kwoty, a mianowicie kwota 1.800,00 złotych z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki oraz prowizji i kwota 454,47 złotych z tytułu sumy skapitalizowanych odsetek za opóźnienie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 1 lutego 2020 roku strona pozwana zawarła z pożyczkodawcą (wierzycielem pierwotnym), to jest (...) sp. z o.o. umowę pożyczki na okres 30 dni, na mocy której udostępniona została kwota 1.800,00 złotych. Pośrednikiem, w zakresie udzielenia pożyczki był każdorazowo (...) sp. z o.o., który odpowiadał za funkcjonowanie platformy pożyczkowej oraz prawidłowości weryfikacji pożyczkodawcy. Powód podniósł, że ogólne warunki udzielonej stronie pozwanej pożyczki zostały wyrażone w treści umowy ramowej pożyczki, natomiast szczegółowe warunki w postaci określenia wysokości finansowania, opłat i prowizji, należności odsetkowych, terminów i sposobu wypłaty pożyczki, terminów i sposobu spłaty pożyczki określał odrębny dokument umowy pożyczki zawarty przez stronę pozwaną za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość. Powód zaznaczył, że pożyczkobiorca otrzymał na trwałym nośniku wraz z umową formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, umowę ramową pożyczki, formularz odstąpienia, które spełniają wymogi prawem przewidziane. Pozwany nie skorzystał w przepisany terminie z prawa odstąpienia, jak również nie wniósł żadnych zastrzeżeń co do wnioskowanej kwoty pożyczki oraz warunków jej udzielenia. Tym samym strona pozwana na etapie wypłaty pożyczki

miała pełną wiedzę i świadomość w zakresie wszelkich kosztów związanych z udzieleniem pożyczki, jak i warunków na jakich środki finansowe zostały udostępnione.

Powód podkreślił także, że potwierdzenie zawarcia umowy oraz akceptacja jej warunków były zrealizowane za pośrednictwem logowania się strony pozwanej na zweryfikowanym, indywidualnym, aktywnym koncie klienta samodzielnie założonym przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej.

Powód zaznaczył, że pozwana zgodnie z warunkami udzielenia pożyczki określonymi w umowie pożyczki (...) z dnia 1 lutego 2020 roku w tabelach rozliczeniowych, w całości zaakceptowanymi przez stronę pozwaną, zobowiązała się do zapłaty kwoty pożyczki, która obejmowała kwotę kapitału, prowizji w wysokości 364,29 złotych, skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanych od kwoty udzielonej pożyczki powiększonej o kwotę prowizji w wysokości, to jest od kwoty 1.800,00 złotych za okres od daty wymagalności, to jest od dnia 3 marca 2020 roku do dnia poprzedzającego wniesienia pozwu, w wysokości 454,47 złotych. Powód wskazał, że zobowiązanie, wynikające z zawartej przez strony umowy pożyczki z dnia 1 lutego 2020 roku pożyczkodawca wykonał poprzez przekazanie zawnioskowanej kwoty, zgodnie z dyspozycją wyrażoną przez stronę pozwaną, to jest przez przelanie kwoty pożyczki na wskazany przez pozwaną numer konta bankowego.

Powód podkreślił, że suma dochodzonego pozewem roszczenia obejmuje wszelkie wpłaty dokonywane przez stronę pozwaną. Tym samym wskazania wymaga fakt, że w niniejszej sprawie suma wpłat strony pozwanej łącznie dokonanych zarówno przed, jak i po nabyciu wierzytelności wyniosła 364,29 złotych. Wpłata ta została stosowanie uwzględniona przy obliczaniu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie.

Powód podniósł, że w dniu 22 grudnia 2021 roku pożyczkodawca (...) sp. z o.o. zawarł umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której spółka (...) s.a. s.k. stała się następcą prawnym, a tym samym uprawnionym do występowania z wszelkimi roszczeniami przysługującymi cedentowi względem strony pozwanej. Podkreślił, że strona pozwana została zawiadomiona o cesji wierzytelności.

W odpowiedzi na pozew pozwana B. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana nie dokonała żadnych wpłat na rzecz pożyczkodawcy L., zaś suma 364,29 złotych winna być uwzględniona przy cesji danej wierzytelności. Ponadto podniosła, że powód nie przedstawił żadnego dokumentu wpłaty, ani w formie jednorazowej ani częściowej. Zakwestionowała również ważności umowy cesji wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W., wykorzystując środki komunikacji elektronicznej na odległość, świadczy usługi polegające na udzielaniu pożyczek na odległość. Podmiot ten przy udzielaniu pożyczek wykorzystywał usługi pośrednika S.. (...) z siedzibą w Stanie D..

Przed złożeniem wniosku o udzielenie pożyczki klient zobowiązany był dokonać rejestracji na stronie, która następowała poprzez prawidłowe wypełnienie formularza internetowego, znajdującego się na stronie internetowej z użyciem znaków polskich (§ 4 ramowej umowy pożyczki). Składając wniosek o udzielenie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany był podać propozycję indywidualnych warunków umowy, to jest kwotę pożyczki, okres na jaki ma zostać udzielona pożyczka oraz termin spłaty pożyczki. W momencie składania wniosku o udzielenie pożyczki, przed zawarciem umowy pożyczki, pożyczkobiorcy udostępniony był na stronie internetowej formularz informacyjny dotyczący warunków pożyczki objętej wnioskiem pożyczkobiorcy, a także miał on zostać przesłany pożyczkobiorcy na trwałym nośniku na adres poczty elektronicznej pożyczkobiorcy podany podczas rejestracji (§ 5.2 ramowej umowy pożyczki).

W przypadku składania wniosku o udzielenie pożyczki refinansującej pożyczkobiorca był zobowiązany podać opis zobowiązania, które miało zostać spłacone w wykonaniu przez pożyczkodawcę umowy pożyczki refinansującej

(dyspozycja spłaty). W przypadku, gdy zobowiązanie to stanowiło zobowiązanie względem innego podmiotu, z którym współpracuje pośrednik oraz operator, wypełnienie danych we wniosku o udzielenie pożyczki refinansującej następowało automatycznie, a następnie dane te zostały potwierdzone przez pożyczkobiorcę (§ 5.3 ramowej umowy pożyczki).

Po zaakceptowaniu przez pożyczkodawcę poprawnego wniosku udostępniał on - za pomocą pośrednika - pożyczkobiorcy na trwałym nośniku ramowa umowę pożyczki, formularz informacyjny, potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki oraz formularz odstąpienia (w formie plików PDF umożliwiającą ich zapisanie na komputerze pożyczkobiorcy), a dodatkowo dokumenty widoczne były po zalogowaniu się przez pożyczkobiorcę na koncie użytkownika na stronie internetowej (w formie plików umożliwiającą zapis na komputerze pożyczkobiorcy) (§ 8.9 ramowej umowy pożyczki).

Natomiast w przypadku pożyczki refinansującej po zawarciu umowy kredytowej przyznana kwota pożyczki, zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy miała być przelana nie później niż w terminie 1 dnia roboczego na poczet zapłaty zobowiązania względnie innego pożyczkodawcy.

W formularzu wskazano, że całkowita kwota kredytu wynosi 1.800,00 złotych, zaś prowizji – 364,29 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk ramowej umowy pożyczki nr (...) z dnia 31 stycznia 2020 roku k. 36 – 39v, formularz informacyjny k. 41.

W dniu 1 lutego 2020 roku sporządzono umowę pożyczki nr (...), która stanowiła potwierdzenie refinansowania. Zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy wypłata kwot pożyczki miała zostać przekazana na rachunek bankowy operatora w celu całkowitej spłaty pożyczki udzielonej na podstawie umowy pożyczki nr (...) przez (...) sp. z o.o.

Całkowita kwota do zapłaty wynosiła kwotę 1.800,00 złotych oraz prowizję w wysokości 364,29 złotych. Natomiast w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub braku warunków promocyjnych – całkowita kwota do zapłaty wynosiła 2.228,58 złotych i obejmowała kwotę pożyczki wypłaconej w celu refinansowania – 1.800,00 złotych oraz prowizję w wysokości 428,58 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk umowy pożyczki (...).

W dniu 15 czerwca 2020 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z (...) z siedzibą w Malcie umowę cesji wierzytelności.

W dniu 22 grudnia 2021 roku (...) z siedzibą w Malcie zawarł z (...) S.A. sp. Komandytowa z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności wynikające z umów pożyczek gotówkowych (kredytów konsumenckich) wraz ze wszystkimi należnościami ubocznymi, zawarte pomiędzy dłużnikami a spółka (...) sp. z o.o. będącą pożyczkodawcą oraz pomiędzy dłużnikami a spółka (...) sp. z o.o. będąca pożyczkodawcą.

Stan wierzytelności na dzień zawarcia umowy został szczegółowo wskazany w załączniku nr 3.

dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 15 czerwca 2020 roku k. 27 - 29, umowa cesji wierzytelności z dnia 22 grudnia 2021 roku k. 18 – 20v, załącznik numer 3 k. 26.

Sąd zważył co następuje:

Zdaniem Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelność wobec pozwanej – B. K., wynikającą z umowy pożyczki L.pl o numerze (...).

Pozwana zakwestionowała zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, albowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Dlatego też warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Należy również podkreślić, że aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Zatem elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 roku, III CKN 423/99, Biul. SN 2000/1/1).

Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc to na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów, z których wywodził on określone dla siebie skutki prawne, a zatem wysokości i zasadności dochodzonego roszczenia. Niewątpliwym bowiem jest, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę przelewu wierzytelności z dnia 22 grudnia 2021 roku wraz z załącznikami, umowę cesji wierzytelności z dnia 15 czerwca 2020 roku, umowę pożyczki nr (...) z dnia 1 lutego 2020 roku, ramową umowę pożyczki z dnia 31 stycznia 2020 roku wraz z załącznikiem numer 1 do ramowej umowy pożyczki formularz informacyjny, a nadto wezwania do zapłaty i zawiadomienia o przelewie wierzytelności.

W ocenie Sądu, z przedłożonego materiału dowodowego wynika jedynie, że powód zawarł w dniu 22 grudnia 2021 roku umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelności w wysokości 1.800,00 złotych, a wysokość odsetek karnych wynosiła kwotę 341,49 złotych.

Wprawdzie kwota wskazana w załączniku do tej umowy pokrywa się z kwotą wskazaną w umowie pożyczki z dnia 1 lutego 2020 roku. Jednakże należy zauważyć, że umowa ta stanowi potwierdzenie refinansowania innego zobowiązania. Natomiast zgodnie z postanowieniami ramowej umowy pożyczki z dnia 31 stycznia 2020 roku wynika, że w przypadku składania wniosku o udzielenie pożyczki refinansującej pożyczkobiorca jest zobowiązany podać opis zobowiązania, które ma zostać spłacone w wykonaniu przez pożyczkodawcę umowy pożyczki refinansującej (dyspozycja spłaty). W przypadku, gdy zobowiązanie to stanowi zobowiązanie względem innego podmiotu, z którym współpracuje pośrednik oraz operator, wypełnienie danych we wniosku o udzielenie pożyczki refinansującej następuje automatycznie, a następnie dane te zostaną potwierdzone przez pożyczkobiorcę (§ 5.3 ramowej umowy pożyczki).

W ocenie Sądu, powyższe okoliczności nie wynikają z zaferowanego materiału dowodowego. W szczególności powód nie określił dokładnie zobowiązania, którego miała dotyczyć umowa pożyczki z dnia 1 lutego 2020 roku. Ograniczył się on jedynie do wskazania w treści postanowień umowy, że zgodnie z dyspozycją kwota pożyczki zostanie przekazana

na rachunek bankowy operatora w celu całkowitej spłaty pożyczki udzielonej na podstawie umowy pożyczki numer (...) przez (...) sp. z o.o. Nie wykazał natomiast aby faktycznie ta kwota została przelana na poczet tego zobowiązania.

Powód nie wykazał również aby załączone do pozwu inne wnioski dowodowe w postaci kserokopii zawiadomień i wezwań zostały skutecznie doręczone pozwanej, albo aby została podjęta próba ich doręczenia. Powód nie zaferował bowiem w tym zakresie żadnego materiału dowodowego.

Wobec powyższego, skoro w ocenie Sądu, powód nie wykazał zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, to powództwo należało oddalić w całości.